

Айзък Азимов

Посланието

Те пиеха бира и си разказваха спомени, както правят мъжете след дълга раздяла. Припомнях си дните, когато бяха под обстрел. Спомняха си сержантите и момичетата, чертите и на едните, и на другите изникваха в съзнанието им доста преувеличени. Връщайки се назад във времето, ужасяващите неща им се струваха смешни, а дребните, на които не бяха обръщали внимание десет години, изведнъж излязоха наяве.

Разбира се, заедно с неизменното неведение за същността на случилото се.

– Как си го обясняваш? – запита първият. – Кой започна това?

– Никой конкретно – присви рамене вторият. – Всички така правеха, беше като заразна болест. Ти също си го правил предполагам.

Първият се изкиска.

– Аз никога не съм виждал нищо смешно в това – каза тихо третият. – Може би защото се натъкнах на него за пръв път още когато ме обстрелваха – пак за пръв път. В Северна Африка.

– Наистина ли? – запита вторият.

– Първата нощ по бреговете на Оран. Тъкмо си приготвих подслон, правех си нещо като навес от подръчни материали, когато го видях в светлината на една сигнална осветителна ракета...

Джордж бе щастлив до полуда. Две години канцеларщина и сега най-последно отново е в миналото. Вече може да допълни своята студия за социалния живот на пехотинеца от Втората световна война с някои автентични данни.

След като се измъкна от мирното, скучно общество на трийсети век, той се озова в един върховен миг в напрегнатата, превъзходна драма на военолобивия дваисети век.

Северна Африка! Мястото на първата грандиозна морска инвазия на войната! Тогавашните физици са проучили района, за да определят идеалното място и момент. Тази сянка на запустяла дървена постройка е точно необходимото нещо. Нито едно човешко същество не би могло да се придвижва към нея незабелязано дори и за броени минути. Междувременно нито един взрив не би го засегнал сериозно. Със своето присъствие на това място Джордж не би повлиял на хода на историята. Той ще е онзи идеален образец на някогашния физик, „чист наблюдател“.

Беше още по-ужасно, отколкото си го представяше. Навред бушуваха непрестанният грохот на артилерията, а над главата му се носеха с бясна скорост невидими самолети. Периодичните откоси на

трасиращите куршуми разцепваха небето, като понякога бяха придружени от пламтящите светлини на сигналните ракети, които избухваха от време на време и падаха криволичейки.

И той бе тук! Той, Джордж, бе част от войната, част от онзи горещ живот – безвъзвратно загубен за света на трийсетото столетие, което бе израсло кротко, еднообразно и вежливо.

Той си представяше, че вижда сенките на прииждащите колони с войници, че чува тихото им предпазливо придвижване „стъпка в стъпка“. Как само копнееше да бъде един от тях, ама наистина, не само като временен натрапник, един „чист наблюдател“.

Джордж спря да води бележките си и се вторачи във върха на писеца, неговата микросветлина го хипнотизира за момент. Изведнъж го обсеби една мисъл и той се загледа в дървото, на което се опираше рамото му. Този момент не би трябвало да остане незабелязан за историята. Така не би постигнал нищо. Би трябвало да използва някой по-стар диалект на английския език и тогава не би имало никакви съмнения.

Бързо направи така, както реши, и проследи войника, който тичаше безразсъдно към постройката, изплъзвайки се от един картечен откос. Джордж знаеше, че времето му е свършило и както го осъзнаваше, така се озова отново в трийсети век.

Но това нямаше значение. За тези няколко минути той бе част от Втората световна война. Една малка част, но все пак част И другите щяха да го знаят. Възможно бе и да не подозират, че го знаят, но все някой щеше да си каже наум неговото послание.

Някой, може би онзи мъж, който тича да се скрие под навеса, щеше да го прочете и да знае, че ведно с всичките герои от два̀йсетото столетие е бил и един „чист наблюдател“, човекът от трийсетото столетие, Джордж Килрой. Той беше там!

КРАЙ

© 1955 Айзък Азимов

Isaac Asimov
The Message, 1955

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1188>]